

Ra - du - jme se vždy spo - le - čně,
vzdá - va - jí - ce chvá - lu vdě - čně
Bo - hu O - tci ne - be - ské - mu,
Sy - nu i Du - chu sva - té - mu.

2. Že již ráčil pohlédnouti, / milostí svou k nám se hnouti / v tyto časy nebezpečné; / zpívejme mu žalmy vděčné.
3. Vzbuzuje nám ku pomoci / vůdce věrné z bludu noci: / ó, Pane náš všemohoucí, / veď i dál své dílo skvoucí!
4. Co jsi počal, Pane milý, / při nás z lásky, doveď k cíli; / doufáme my v Tebe, Pane, / že tvé dílo přece stane.
5. Obnov nám své sliby svaté, / slovem víry v srdce vsáté, / pro milost to učíš svoji, / ať se lid tvůj v jedno pojí.
6. Rač se, Pane, přičiniti, / lidi ze sna probuditi, / ať tvá pravda všechny bludy / rozptyluje vždy a všude.
7. Sešli k nám, ó, Otče milý, / Ducha milosti a síly, / abychom v tvé pravdě stáli, / všemu zlému odolali.
8. Naději se těšíc jistě, / že nás všechny, Pane Kriste, / ruka tvoje spolu spojí / tam, kde trůn tvůj věčný stojí.